

Cuprins

Cartea I	5
Cartea a II-a	139
Cartea a III-a	271

Émile Zola, *La Faute de l'Abbé Mouret*

© 2014 by Editura POLIROM, pentru prezenta ediție

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Gustave Courbet (1819-1877), *Autoportret* (1845-1846)

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, ct. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

ZOLA, ÉMILE

Greșeala abatelui Mouret / Émile Zola; I.Gr. Periețeanu
(trad.). – Iași: Polirom, 2014

ISBN print: 978-973-46-4152-9

ISBN ePub: 978-973-46-4370-7

ISBN PDF: 978-973-46-4371-4

I. Periețeanu, I.Gr. (trad.)

821.133.1-31=135.1

Printed in ROMANIA

ÉMILE
ZOLA
Greșeala
abatelui Mouret

Traducere de I.Gr. Periețeanu

POLIROM
2014

Ceea ce-l interesă însă mai mult pe Serge fură amorașii zugrăviți deasupra ușilor. Se supăra că nu putea să înțeleagă ce jocuri jucau, atât erau de șterse picturile. Ajutat de Albine, trase o masă, pe care se cocoșară amândoi. Albine dădea lămuriri.

— Uite, accia aruncă flori. Sub flori nu se mai zăresc decât trei pulpe goale. După câte mi-aduc aminte, sosind aici, am putut să deosebesc încă o femeie culcată. Cu vremea însă s-a făcut nevăzută.

Făcură înconjurul panourilor, fără ca acele drăguțe indecențe de buduoar să le inspire vreun gând lasciv. Picturile, care se cojeau ca un chip sulemenit din veacul al optsprezecelea, erau destul de șterse pentru a nu lăsa să se vadă decât genunchii și coatele trupurilor pierdute într-o agreabilă luxură. Detaliile prea strigătoare, în care părea că se desfătase vechea dragoste al cărei îndepărtat parfum alcovul îl păstra încă, dispăruseră, roase de vreme, așa încât camera, ca și parcul, redevenise feciorelnică în chip firesc, sub pașnica strălucire a soarelui.

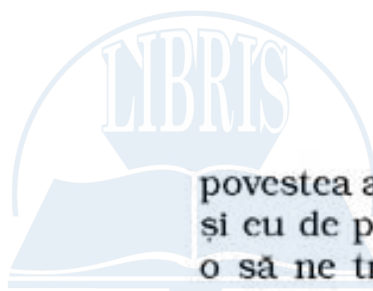
— Haida-de! sunt niște copilași ce se zben-guiesc, zise Serge coborând de pe masă... Tu știi să joci bâza?

Albine știa să joace toate jocurile. Trebuiau să fie însă cel puțin trei pentru a juca bâza. Asta-i făcu să râdă. Serge protestă însă zicând că erau prea bine în doi și jurară să rămână totdeauna doi.

— Te simți cu totul ca la tine acasă, n-auzi nimic, reluă tânărul, care se lungi pe canapea. Și mobilele au un miros de lucruri vechi care-ți face plăcere... E plăcut ca într-un cuib. Iată o cameră în care plutește fericirea.

Tânăra dădu din cap cu gravitate.

— De-aș fi fost fricoasă, murmură ea, tare ar fi trebuit să-mi fie frică la început... Tocmai

povestea asta vreau să ți-o istorisesc. Am auzit-o și eu de pe aici. Poate că-i o minciună. Oricum, o să ne treacă de urât.

Și se așază lângă Serge.

— Sunt ani și ani de-atunci... Paradou-ul era al unui senior bogat care s-a închis aici cu o prea frumoasă doamnă. Porțile castelului erau așa de bine închise, zidurile grădinii erau așa de înalte, că nimeni nu zărea vreodată nici cel mai mic crâmpei din fusta acelei doamne.

— Știu, o întrerupse Serge, doamna nu s-a mai ivit niciodată.

Cum Albine se uita la el cu mirare, supărată că povestirea ei era cunoscută, el continuă cu glas scăzut, mirat el însuși:

— Mi-ai mai spus povestea asta...

Ea protestă. Apoi păru că se răzgândește și se lasă convinsă. Ceea ce nu o împiedică să-și termine astfel povestirea:

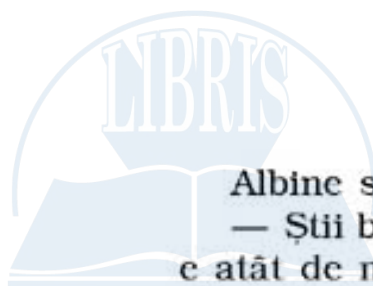
— Când seniorul plecă, încăruntise. Puse să se țintuiască toate porțile și ușile pentru ca nimic să nu-i tulbure doamna... Ea murise în camera asta.

— În camera asta! strigă Serge. Nu mi-ai spus acest lucru... Ești sigură că-a murit în această cameră?

Albine se supără. Repeta ceea ce știa toată lumea. Seniorul pusese să se clădească pavilionul pentru acea necunoscută ce semăna cu o prințesă. Servitorii castelului, mai târziu, afirmaseră că el își petrecea acolo zilele și nopțile. Adesea îl zăreau deopotrivă pe o alee, călăuzind piciorușele necunoscutei în fundul celor mai întunecate desigurii. Dar pentru nimic în lume nu s-ar fi aventurat să pândească perechea, care cutreiera parcul săptămâni întregi.

— Și-aici a murit, repetă Serge, obsedat. I-ai luat camera, te folosești de mobilele ei, te culci în patul ei.

Albine surâdea.

— Știi bine că nu-s fricoasă, zise ea. Și-apoi, e atât de mult de-atunci... Camera ți se părea plină de fericire.

Tăcură și priviră o clipă alcovul, tavanul înalt, ungherele umbrite. Spălăcitele culori ale mobililor răspândeau un fel de duioșie de dragoste. Era un suspin discret al trecutului, atât de resemnat, încât semăna încă cu o dulce mulțumire de femeie adorată.

— Da, murmură Serge, nu te poți teme. Prea e liniște.

Și Albine reluă, apropiindu-se de el:

— Ceea ce puțini știu e că descoperiseră în grădina un adăpost de fericire desăvârșită, unde sfârșeau prin a-și petrece tot timpul. Știu asta dintr-o sursă sigură... Un colțișor de umbră răcoasă, ascuns în adâncul unui măraciniș de nepătruns, atât de fermecător, că uiți acolo de întreaga lume. Doamna trebuie să fi fost înmormântată acolo.

— E în florărie locul acela? întrebă Serge plin de curiozitate.

— Ah, nu știu, nu știu! zise tânăra, cu un gest descurajat. Am căutat pretutindeni, n-am putut găsi nicăieri acel fericit luminiș... Nu-i nici între roze, nici între crini, nici pe covorul de violete.

— Poate că-i colțișorul acela cu flori triste, unde mi-ai arătat un copil în picioare, cu brațul sfărâmat?

— Nu, nu.

— E poate în fundul peșterii, lângă acea apă limpede în care s-a înecat femeia de marmură ce nu mai are față?

— Nu, nu.

Albine rămase o clipă gânditoare. Apoi continuă, ca și cum și-ar fi vorbit sieși:

— Din primele zile, m-am pus pe căutat. Dacă am petrecut zile întregi în Paradou, dacă am scotocit cele mai mici colțuri de verdeață, am făcut-o numai ca să stau un ceas în mijlocul luminișului. Câte dimineți zadarnic pierdute strecurându-mă pe sub măracini, vizitând cele mai retrase colțuri ale parcului!... Oh, aș fi recunoscut repede acel adăpost fermecat, cu uriașul copac care trebuie să-l acoperă cu un înveliș de frunze, cu iarba-i fină ca mătasea, cu zidurile-i de tufișuri verzi pe care nici păsările nu le pot răzbate!

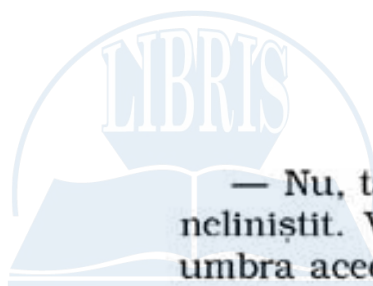
Ea aruncă un braț pe după gâtul lui Serge, ridicând glasul, rugându-l:

— Ce spui? Suntem doi acum, vom căuta, vom găsi... Tu, care ești vânjos, vei da la o parte crengile groase din calea mea, ca să merg până în fundul desigurilor. Mă vei lua în brațe când voi osteni, mă vei ajuta să sar pâraiele, te vei sui în copaci de vom pierde calea... Și ce bucurie când vom putea să ne așezăm unul lângă altul, sub acoperișul de frunze, în mijlocul luminișului! Mi s-a povestit că acolo trăiești într-o clipă o întreagă viață... Ce spui? Dragul meu Serge, nu-i așa că încă de mâine vom pleca, vom cutreiera parcul, tufiș cu tufiș, până ce ne vom potoli dorul?

Serge ridică din umeri, surâzând.

— La ce bun? zise el. Nu ne simțim bine în florărie? Vezi tu, trebuie să stăm cu florile, fără să căutăm atât de departe o mai mare fericire.

— Acolo e îngropată moarta, murmură Albine, recăzând în visarea ei. Bucuria de a se fi așezat acolo a omorât-o. Copacul are o umbră al cărei farmec ucide... Eu aș muri cu drag astfel. Ne-am culca unul în brațele altuia; am muri, nimeni nu ne-ar mai găsi.

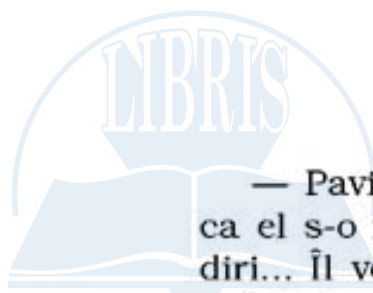
— Nu, taci, mă mârhești, o întrerupse Serge neliniștit. Vreau să trăim la soare, departe de umbra aceea ucigătoare. Cuvintele tale mă tulbură, ca și cum ne-ar împinge la cine știe ce nenorocire fără de leac. Se vede că-i oprit să te-asezi sub un arbore a cărui umbră dă un asemenea fior.

— Da, e oprit, declară cu gravitate Albine. Toată lumea din ținut mi-a spus că nu era voie.

Se lăsă o tăcere. Serge se sculă de pe canapeaua pe care stătuse lungit. Râdea, pretindea că poveștile nu-l amuzau. Soarele asfințea când Albine consimți în sfârșit să coboare o clipă în grădină. Ea îl duse la stânga, de-a lungul zidului împrejmuitor, până la un câmp de dărâmături, plin cu mărăciuniș. Era locul unde fusese odinioară castelul, încă înnegrit de incendiul ce-i făcuse zidurile să se prăbușească. Sub mărăcini, mormane de pietre arse se fărâmițau, surpături de șipci și grinzi putrezeau. S-ar fi zis că era un colț de roci sterpe, măcinat de ploi și vreme, denivelat, acoperit de ierburi aspre, de liane agățătoare care se strecurau în fiecare crăpătură ca niște șerpi. Și se înveseliră străbătând în toate direcțiile acea rovină, coborând în fundul gropilor, mirosind dărâmăturile, căutând să ghi-cească ceva din acel trecut în cenușă. Nu-și mărturiseau curiozitatea, se țineau unul după altul în mijlocul scândurilor crăpate și al grinzilor prăbușite; în realitate, nu se gândeau însă decât la legendele acelor ruine, la doamna aceea ca ruptă din soare ce-și târâse mătasea fustelor pe acele trepte pe care acum doar șopârlele se mai plimbau alene.

Serge sfârși prin a se cocoța pe cel mai înalt morman de dărâmături, privind parcul ce-și desfășura imensul covor verde, căutând printre arbori pata cenușie a pavilionului. Albine tăcea, în picioare lângă el, redevenită serioasă.

— Pavilionul e-acolo, în dreapta, zise ea fără ca el s-o fi întrebât. E tot ce a rămas din clădiri... Îl vezi la capătul acelei perdele de tei?

Păstrară iarăși tăcerea. Și, ca și cum ar fi continuat cu glas tare reflecțiile pe care amândoi le făceau pe tăcute, ea reluă:

— Când se ducea s-o vadă, pesemne cobora prin această alec; apoi ocolea castanii groși și intra sub tei... Nu-i trebuia nici un sfert de ceas.

Serge amuțise. Când se întoarseră, coborâră aleca, ocoliră castanii groși, intrară sub tei. Era un drum de dragoste. Parcă ar fi căutat pe iarbă urme de pași, o fundă căzută, adierea unor vechi parfumuri, vreun indiciu care să le-arate lămurit că se află pe cărarea ce duce la bucuria de-a fi împreună. Se înnoptă, iar parcul cu vastu-i freamăt ce se stingea îi chema din adâncul verdeții.

— Stai, zise Albine când ajunseră în fața pavilionului. Nu urca decât peste trei minute.

Și o zbughi veselă, se închise în odaia cu tavanul albastru. Apoi, după ce-l lăsă pe Serge să bată de două ori la ușă, o întredeschise discret, primindu-l cu o plecăciune după moda veche.

— Bună ziua, scumpul meu senior, zise ea îmbrățișându-l.

Asta-i amuză grozav. Se jucară de-a îndrăgostiții, cu o naivitate de copilași. Bolboroseau patima care se sfârșise acolo odinioară. O învățau ca pe-o lecție, cu o stângăcie dragălașă, neștiind să se sărute pe buze, încercând sărutări pe obraz, sfârșind prin a dăntui unul în fața altuia, râzând cu hohote, neștiind cum să-și dovedească altfel plăcerea de-a se iubi pe care-o gustau.